

Tar Károly
Nyárvégi estéken
v e r s e k

*Bényi Árpád, László Ákos,
Cs. Uhrin Tibor, Vincze László
rajzaival*

Debrecen
2006

Tar Károly

Nyárvégi estéken

Tar Károly
Nyárvégi estéken
v e r s e k

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

ISBN

Készült:
A Nyomdaipari Szolgáltató KKT nyomdájában
Debrecenben

Nem is tudom, mi volt a jobb

Nem is tudom, mi volt a jobb,
napestig játszani
vagy édesanyám ajkáról
mesékről álmodni,
elfutni a szélparipán
virágszóró réten
vagy felhőket ölelgetni
vágyakozó égen

Nem is tudom, mi volt a jobb,
a nyárban fürödni
vagy a tiszta hóesésben
új hitet remélni,
az imbolygó fényre fűzni
a hulló csillagot
vagy napsugárra kötni
a csüngő holnapot

Nem is tudom, mi volt a jobb,
kóstolni a csendet
vagy az alvó éjszakában
keresni az istent,
a kizöldült fák lombjain
könnyedén lebegni
vagy a nyomorgó szépséget
igazán szeretni

Hol vagytok már ...

Hol vagytok már földre hullt csillagok,
kósza ködfoltok, süppedő dalok,
kuncogó magány, fájó fájdalom,
szunnyadó csendben szomjazó szájalom

Hol vagytok már szertefoszlott évek,
hideg éjszakák, lázas beszédek,
mámoros felhők, remegő képek,
néma sikolyba bújó feledések

Hol vagytok már égre dobott átkok,
szétszéledt nyájak, hervatag pártok,
arctalan arcok, jövőbe látók,
kopasz fákra borult hangtalan álmok

Hol vagytok már őszirózsás vágyak,
széplelkű házak, szerelmi szárnyak,
illatos ágyak, sietős árnyak,
lebegő létben nyújtózkodó ágak

Hol vagytok már mosolyt hordó könnyek,
boglyás kemencék, zöldellő rétek,
pattogó rügyek és százszorszépek,
menyasszonyt forgató boldog emlékek

Nem kérdezte senki

Nem kérdezte senki,
vajon mért születél
és a sziklaköveken
vajon mit kerestél

Mért jártad védtelen
a hosszú éveket
és faltad kéjesen
a kihült szellemet

Mért húztad tövestől
a rozsdamarta fát,
ölelted magadhoz
a hűség asszonyát

Mért hagytad vinnyogni
a kifosztott estét,
a megcsalt napsugár
sárba hullott lelkét

Mért hagytad lebegni
a félelem zaját,
falvakra boruló
fájdalmas éjszakát

Mért fogtad markodba
a bimbózó berkét,
a szépet kereső
meztelen kis lepkét

Mért hagytad elfutni
a varázslatos fényt,
lidérces álmok közt
a dadogó reményt

Most sem kérdi senki,
vajon mért születél
és a vad vágóban
vajon mit szerettél

Elcsitultak már a szelek

Elcsitultak már a szelek,
csendesek az éjszakák,
szilajszárnyú szívemben is
halkabb lett a dobbanás

Hiába csüng az egekben
szikrát szóró szivárvány,
csak a mécses lángja felől
fut felém a fénysugár

Álmomban fölszálltam ...

Álmomban fölszálltam
a könnyű szárnyú széllel
s délibábként lebegtem
odafent az égen,
akácillat terjengett
a hófehér fényben
és zümmögött a csend
a távoli zenében

Csengő csillagokhoz
csak téged hívtalak
s fecsegő szavak
ölében vártalak,
az ábrándok mezsgyéin
simogattalak
és az idő csókjával
betakartalak

Együtt szálltunk tovább
a mámoros kéjben,
cseresznyefák között,
a vadvirágos réten,
emlékeket szedtünk
kiskaros kosárba,
vágyainkat vittük
puha pelyhes ágyba

Cudar kis világ ez

Cudar kis világ ez,
amelyikben járok,
félelem öntözi
a vasból vert virágot

A szívverés hallgat
fojtott némaságon,
csak hazugság zendül
a föllobbanó lángon

Hiába virrasztok,
nem tisztul az álom,
ott fetreng a sötét
a langyos pocsolyákon

Mennyi mindent ölelgettem

Mennyi mindent ölelgettem,
mikor porszemként hevertem,
mikor forró éjszakákon
kéjes vágyakat kerestem,
mikor áldott napok után
puha ágyban megszülettem

Mennyi mindent ölelgettem,
mikor fűzfán üldögéltem,
mikor szende, szűz leányok
álmaival kergetőztem,
mikor csacska keblek között
turbékolva legénykedtem

Mennyi mindent ölelgettem,
mikor napfényt szedegettem,
mikor gyermek mosolyáért
kék madárral vetekedtem,
mikor sárgult falevélből
gyöngyházakat építettem

Mennyi mindent ölelgettem,
mikor hozzád font a lelkem,
mikor csillagok nyomában
titkos tájra szállt a testem,
mikor deres fák tövében
tüzed mellett melegedtem

Csak az a tied

Csak az a tied,
amit átölelsz,
amit magadban
önzón fölnevelsz,
amit jajgatva,
sírva nézegetsz,
az irigységtől
élve eltemetsz

Csak az a tied,
amit átölelsz,
amit a porból
titkon fölveszel,
amit sunyimód
vérrel megveszel,
a napfény elől
félve rejtegetsz

Csak az a tied,
amit átölelsz,
amit üdvödért
könnyen csapra versz,
amit semmiért
kéjjel vesztegetsz
és amire majd
lustán ráheversz

Futunk az idővel

Futunk az idővel,
szinte meg se állunk,
sikolygó örömben
lábujjhegyen járunk

Nem látjuk csókjait
a harangvirágnak,
búsongó kínjait
az árva madárnak

Csak sóhaját szedjük
az esti homálynak
s hasztalan csacsogunk
a kóbor magánynak

Szeretném feledni

Szeretném feledni
a fájdalmas szépet,
a csonkig égő
hazug estéket,
a megcsalt emléket,
a gólyalábú
törpe eszméket

Szeretném feledni
a lapuló álmot,
a bóbiskoló
úri fogságot,
a csalfa csúfságot,
a cseresznyefán
síró virágot

Szeretném feledni
a kifosztott csendet,
az égi fényben
rettegő rendet,
a megsarolt szentet,
a gyávaságban
elmerült lelket

Szeretném feledni
a vérfoltos dombot,
sírhanton zörgő
barna bozótot,
a zsibbadt világot,
a porban fürdő
szilaj korbácsot

Hullnak az ölembe

Hullnak az ölembe
a magányos percek,
keresik társukat
a sikoltó csendben

Szárnyukat verdesik
a lapuló fényben
s lelküket fürösztik
a múltó időben

Ha majd újra igaz lesz a szó

Ha majd újra igaz lesz a szó
és fénylő földeken
vágat a csikó,
ha majd újra igaz lesz a szó
és néma csendet ver
a vasszegecs patkó,
ha majd újra igaz lesz a szó
és süllyedő sziklán
szorong a csaló,
ha majd újra igaz lesz a szó
és nem kacsint másra
a mosolygós hold,
ha majd újra igaz lesz a szó
és hull az egekből
tiszta fehér hó,
ha majd újra igaz lesz a szó,
boldogabb időket
röpít fel a kor

Mint tépett lomb az öreg fán

Mint tépett lomb az öreg fán,
fonnyadok a föld porán,
koldulok és lázadok,
letört ágon álmodok

De hűtlen sorsom elhagyom,
messze távolba futok,
hol a hamvas hajnalon
fölkapnak az angyalok

Könnyedén szállok

Könnyedén szállok
tarka lepke szárnyon,
sorsomat hagyom
vadon nőtt virágon

Derűs hajnalon
a napfényt kortyolom,
dúdoló dalban
terólad álmodom

Az este csendjét
illatokba zárom,
karjaim között
csókjaidra várok

Nem hiszem, hogy széttörheti

Nem hiszem, hogy széttörheti
gyarlóság az álmot,
suhogó szájú kesergés
a nyíló virágot

Nem hiszem, hogy átok alatt
könnyebb lesz a bajban
és a csalfa cselszövésben
elveszünk a harcban

Nem hiszem, hogy csurgó cseppben
elmerül a vétek
és a sötét holdvilágon
felfakad a lélek

Nem hiszem, hogy csak fájdalom
hull az öreg fákról
és korszódba nem meríthetsz
a tiszta forrásból

Nem hiszem, hogy néma csendben
várjunk tüzes lángot
és csak széthullt éjszakában
gyújtsunk új világot

De hiszem, hogy mindenkiben
fényt ölel a hajnal
s a kóválygó csillag alatt
szabad szelek laknak

Hiszem, hiszem, hogy a földön
zöldellnek a bokrok
és a vágyból fölénk nőnek
a mosolygós arcok

Mint két apró levél

Mint két apró levél
csüngünk az öreg fán
és hallgatjuk csendben
az este bánatát

Fogjuk egymás kezét,
mint szél a susogást,
mint a fáradt alkony
a remény csillagát

Magunkban mormoljuk
az éjféli imát
és homlokunkra hull
a fénylő napsugár

Nyárvégi estéken

Nyárvégi estéken
hajladozik az ég,
tűzvörös bársonyban
bujkál a kósza szél

Tarka kis madárcák
lopkodják a cseppet,
viszik fészkeikbe
a lehulló csendet

Ezüst felhők felett
új titkok reszketnek,
hajnalig zokognak
a megcsalt szerelmek

Szunnyadó csillagok

Szunnyadó csillagok
hullnak az ölembe,
hamvas ifjúságom
sír a messzi csendben

Csak nézem az eget
zokogó emléikkel,
mámorba borított
gyönyörű szépséggel

Kérges kezemre száll
egy törékeny lepke
és vágyat lehel rám
a jószagú este

Nézed-e még ...

Nézed-e még a fénylő csillagot,
mely fent az égen halkan futkosott,
a holdat, a hajnalt, a harmatot,
melyet szerelmünk titka hordozott

Hallod-e még a mosolygós csendet,
amit szótlán ajkaidról szedtem,
a megtört és megtépett álmokat,
az ölbe kapott kéjes vágyakat

Látod-e még a szálló szárnyakat,
a lombok közt lobbanó lángokat,
a síró, sikoltó szavak lelkét,
a hosszan nyújtózó nyári estét

Érzed-e még a tavasz illatát,
az akácvirág hulló fájdalmát,
a felkelő nap selymes sugarát,
a fáradt csók összetört sóhaját

Rejts el magadban

Rejts el magadban,
hogy ne is lássanak,
hogy gyöngéd szavakkal
fényben tartsalak,
hogy titkolt álmaim
veled szálljanak
és sajtó sebeim
csókot kapjanak

Rejts el magadban,
hogy ne is lássanak,
hogy kamasz vágyaim
veled háljanak,
hogy a gyönyör egén
tisztán várjalak
és a csend csókjai
terád szálljanak

Rejts el magadban,
hogy ne is lássanak,
hogy a végtelenben
ölbe kapjalak,
hogy síró gondjaim
szélbe szálljanak
és a sötét árnyak
csókká váljanak

Te fogd meg majd a kezemet

Te fogd meg majd a kezemet,
ha eljő, minek jönni kell,
ha csókolózva rám öntik
a gyáva farka szellemet,
ha bámészkodó évek felett
csendre fűzik a lelkeket
s nem talál az ajkaimra
az égből hulló szeretet

Te fogd meg majd a kezemet,
ha eljő, minek jönni kell,
ha a bágyadt alkonyatból
az őszi illata integet,
ha a fázós lombok között
a széthullt idő didereg
és a kemény akácfával
eltévedt vágyat kergetek

Te fogd meg majd a kezemet,
ha eljő, minek jönni kell,
ha meztelen szégyen veri
kurjantós kedvű életem,
ha hajlottas fűszálakon
csatáznak kóbor, vad szelek
és a néma sírhantoknál
elfelejt az emlékezet

Nélküled a szél se rezzen

Nélküled a szél se rezzen,
nem kacag a napsugár,
köd borítja be a tájat
s feljajdul a rózsaszál

Ám a lombok meghajolnak,
mikor reggel arra jársz,
ezüst harmat hull az égből
s lenge léptű lesz a nyár

Elviszem hozzád

Elviszem hozzád
a májusi napot,
lila orgonából
kiszakadt illatot,
Solvejg szívében
megőrzött dallamot,
az égen ragyogó
féltékeny csillagot

Elviszem hozzád
a felvillanó fényt,
öreg fákon csüngő
gyönyörű reményt,
mit virágba öntött
a fagyos, hideg tél
vagy lelkembe hordott
a vágyból fakadt szél

Elviszem hozzád
bicegő bókomat,
elkopott időben
jajongó arcomat,
zörgő bilincsbe vert
sikolygó titkomat,
esti csöndben síró
szerelmes csókomat

Milyen rövid a nyár

Milyen rövid a nyár,
amikor velem hálsz,
mikor tüzes ajkad
a csókjaimra vár,
mikor az éjszaka
a sötétre szakad
és csapzott vágyaink
az ölünkben marad,
mikor a csendes csend
már halkan muzsikál
és a vallomásban
a lelkem hangja száll,
mikor a holdas ég
friss harmatot szítál
és szívünkben nyílik
ezernyi kis virág

Nem jöttél el hozzám

Nem jöttél el hozzám,
hiába vártalak,
hiába akartam
asszonyi csókodat,
hiába álmodtam,
hogy velem ébredtél,
hullámozó tengeren
csodákat kergettél,
hiába gyűjtöttem
össze az illatot,
szedtem tarisznyámba
csillogó harmatot,
hiába ringattam
a tavaszi szellőt,
fűztem az egekre
ezer fűzfavesszőt,
hiába vertem el
messze a bánatot,
hoztam vaksötétben
szerelmes csillagot,
hiába kóstoltam
vágyat az ajkadon,
öleltem a napfényt
szeplőtlen hajnalon

Csak veled osztozom

Csak veled osztozom
a virágzó réten,
a szépen, a kéken,
a tiszta beszéden,
a napon, az égen,
a könnyörgő léten,
fehér szelek szárnyán
fürdőző napfényen

Csak veled osztozom
keserű bánaton,
alkonyon, romokon,
imbolygó napokon,
álmokon, holtakon,
halovány holnapon,
a könnyekbe fojtott
csóktalan csókokon

Csak veled osztozom
a szétporló kincsen,
a földön, a vízen,
a lemondó csenden,
a vágyon, a kéjen,
a kacér hűségén,
a velünk döcögő
akácos szekéren

Kötve vagyunk mi már

Kötve vagyunk mi már
egymás sóhajához,
szerelmünk egyetlen
őrző csillagához,
a fűhöz, a fához,
bánatunk bajához,
lelkünkben tanyázó
csókos csacskasághoz,
a tájhoz, a házhoz,
szavaink szavához,
ajkunkon sóvárgó
vágyakozó vágyhoz,
a fényhez, az éghez,
a jóság kezéhez,
a szívünkben őrzött
izzó szenvedélyhez,
a szélhez, a léthez,
a kifacsart pénzhez,
a félős felhőkben
bújó rettegéshez,
a kékhez, a széphez,
a tenger vizéhez,
szemünkben csillogó
örökös reményhez

Terólad álmodom

Terólad álmodom
lecsurgó szépségben,
tovatúnó nyárban,
ősz napsütésben

Terólad álmodom,
ha rám száll az este,
ha ágyat bont az ég
sűrű fellegekben,
ha rám kacsint a hold
hatalmas szemekkel
és a csend csókja hull
hallgatag lelkemre,
ha a csillagok közt
magányosan járok,
tengernyi kút mellett
szomjas szívvel várok

Terólad álmodom
vacogtató szélben,
a vágyak alkonyán
elfáradó fényben

Ott a messzeségben

Ott a messzeségben
már nincsenek fények,
csak a fájdalom rak
földöntúli fészket

Nem vernek suhogást
a kemény öklű fák
és nem hallgatnak ránk
a koldus cimborák

A könnyes remény is
csak lassan folydogál
és mindent beborít
a sötét némaság

Nincs már velem senki

Nincs már velem senki,
csak az öreg este,
az ölemben alvó
láthatatlan lelke

Néha még megmozdul,
mintha vágyakozna,
mintha az éjszaka
ördögszekér volna

De hiába fárad
a csillag nyomában,
maradnia kell még
a sötét subában

Ezt a csokrot neked szedem

Anyák Napján

Ezt a csokrot neked szedem
mezei virágból,
tisztá gyöngyöt fűzök hozzá
a harmat csókjából

Szép szavakkal megköszönöm
mindazt a sok jót,
amit a te gyöngéd lelked
az ajkaimra szórt

Szívem szerint e szép napon
most csak azt kívánom,
hogy az isten szent áldása
mindig hozzád szálljon

Ott villan az arcod

Ott villan az arcod
a távoli égen,
orgonavirágon,
nyárban fürdő réten

Szellő simogatja
vidám mosolygásod,
ajkadon göndörgő
szelíd kacagásod

Tenyeredben sikong
gyönyörű sok szépség,
kortyolható hajnal,
álmodozó napfény

Vajon merre van már?

Vajon merre van már
a kiszakadt lélek,
mely porrá vált testből
szél szárnyán kilépett,

napsugárra ülve
madárka füttyé vált
s szédült falevelen
búcsútáncot járt,
vadvirágra lehelt
bizsergő csókokat
s magához ölelte
a nyíló szirmokat,
illatokba bújva
a csend ölében várt
s fénycsóvák csokrain
a csillagokra szállt?

Vajon merre van már
a kiszakadt lélek,
mely porrá vált testből
szél szárnyán kilépett?

Hozzád fordulok most

Hozzád fordulok most
a hulló hó hangján,
nézz le gyermekedre
szent karácsony napján

Küldjél a távolból
csókból font kalácsot,
a gyertyák hegyére
tűzre csurgó lángot

Hozzál mézillatot,
virrasztó csillagot,
az este csendjére
bársonyos dallamot

Óh, te törékeny ...

Óh, te törékeny testbe szorult lélek,
mért hagytad elveszni a zöldellő rétet,
az égen úszkáló tengernyi kéket,
a mosolygós nyarat, a csendes estéket

Mért hagytad elveszni a fehér felhőket,
görcsöt szorító bánatos időket,
ködöt, átkot, szépet, kallódó emléket,
csönd fölött virrasztó gyönyörűséget

Óh, te törékeny testbe szorult lélek,
mért hagytad elveszni kiürült erszényem,
a múltam, génem, megkorbácsolt vérem,
zokogó kínok közt vergődő reményem

Mennyi mindent adtál

Mennyi mindent adtál
ölelő kezeddel,
féltett titkaimat
őriző szemeddel

Adtál derűs tavaszt,
füttyörésző évet,
megbocsátó vágyat,
aranyos estéket

Adtál szikár hitet,
talpam alá földet,
fájdalmas estéken
sírni tudó könnyet

Adtál puha ágyat,
tűz melegből ételt,
a lelkemnek szóló
isteni igéket

Adtál friss harmatot
a csillagos égnek,
kifeszült vitorlát
a rám fújó szélnek

Adtál melegséget
a lecsurgó fénynek,
csábító hűséget
a gyöngéd szépségnek

Öreg fák közt forog

Öreg fák közt forog
a sűrűsödő este,
csepegnek az évek
kitárt tenyerembe

Arasznyi tisztáson
emlékek futkosnak
és a lelkemben
tündérek álmodnak

A fénytelen fényben
halkul a halvány hold
és harmatot kortyol
a lombtalan égbolt

Nem tudom, van-e szebb

1.

Nem tudom, van-e szebb
a tavasz illatánál,
a kipattanó rügyek
lecsurgó csókjánál,
a harmatos cseppeken
ülő csillogásnál

2.

Nem tudom, van-e szebb
a nyári napsugárnál,
csörgedező kis patak
sziszegő szavánál,
a szél szárnyán utazó
pelyhes muzsikánál

3.

Nem tudom, van-e szebb
az őszi lombhullásnál,
a sárguló levelek
sápadt sóhajánál,
a jajgató könnyeket
sirató sírásnál

4.

Nem tudom, van-e szebb
a téli sikongásnál,
a halvány emlékekbe
bújó hallgatásnál,
a karácsonyi esték
csengő csillagánál

5.

Nem tudom, van-e szebb
az alkony búcsújánál,
a földet átölelő
fáradt holdvilágnál,
a fölzengető harangok
szétszórt himnuszánál

6.

Nem tudom, van-e szebb
a kékszemű virágnál,
a lelkünkben szunnyadó
ezernyi csodánál,
a ránk hulló szelíd csend
asszonyi arcánál

7.

Nem tudom, van-e szebb
a szellem mosolyánál,
a semmiben tanyázó
lengé délibábnál,
a vágyakat röpítő
csókos éjszakánál

8.

Nem tudom, van-e szebb
a sarjadó reménynél,
a végtelenbe nyúló
hangtalan hűségénél,
a szétrebbent felhőkben
dübörgő egeknél

Muzsikál a tavasz

Muzsikál a tavasz,
suttog a virág,
kibomló réten
sóhajt a világ

Fölfekszik a fűszál,
csábít a napfény,
karcsú nádszálon
ébred a remény

Szétolvad a bánat,
fölvisít a csók,
fakó felhőből
rám tekint a hold

Újra itt a tavasz

Újra itt a tavasz
és még sincs ujjongás,
csak cseppekben csurog
az illatos virág

A gyűrött földeken
lágyszellő sírdogál,
megtört álmaival
búsongó fákra száll

Csak az égen lebeg
a csengő csillogás,
fent a fényben fecseg
a csókos napsugár

Nem szólt hozzám ez a nyár

Nem szólt hozzám ez a nyár,
rám se nézett, meg sem állt,
úgy futott a földön át,
mint egy űzött kismadár

Hosszú-hosszú éjszakán
csóktalanul vártam rá,
de a hajnal harmatán
őszbe fordult már a nyár

Ólalkodik az ősz

Ólalkodik az ősz
a sápadt illaton,
kucorog a bánat
a hamvas hajnalon

Vézna kis ágakon
kibomlik a reggel,
dülöngőzik a nap
ébredő szemekkel

Fénycsíkok nyújtóznak
a kicsalt árnyakon
és sír a szeretet
a hulló harmaton

Hullajtja álmait

Hullajtja álmait
a vénülő idő,
a foszló ködre szállt
mezítelen jövő,
a szó, a csend, a csók,
a bóbiskoló hold,
bíbicekre váró
halkan fecsegő lomb

Hullajtja álmait
a vénülő idő,
a foszló ködre szállt
mezítelen jövő,
a báj, a nász, a vágy,
az elvirágzott hárs,
a gyönyört sirató
sugárkoszorús nyár

Hullajtja álmait
a vénülő idő,
a foszló ködre szállt
mezítelen jövő,
a rét, a lét, az ég,
a koldus szegény fény,
szétterülő földön
a megtépett remény

Kopasz szél fújdogál

Kopasz szél fújdogál
a föltámadt csendben,
száraz ágon ülnek
a hajléktalan percek

Rozsdás hajnalokon
kopog a szegénység,
csapzott emlékek közt
térdel a reménység

Fonnyadó időben
szertefoszlik a táj
és könnyezve ballag
a boldogtalan nyár

Lassan esteledik

Lassan esteledik
és hull a félhomály,
az égre kacsingat
a szárnyaszegett nyár

A csipkebokrok közt
csak a szél furulyál,
a napfényt siratja
a hosszú éjszakán

Csillagok ölében
virraszt a kéjes vágy,
gyötrő gyönyört lehel
a buja holdvilág

Hajnalodik már

Hajnalodik már
keleten az ég
és szórja sugarát
a lángfejű remény

Száttört álmokon
bimbók bomlanak
s a bujkáló holdról
könnyecseppek hullanak

Az útszéli fák
kétkedve állnak
s megcsalt csókjaik közt
meztelenül várnak

TARTALOMJEGYZÉK

Nem is tudom, mi volt a jobb

Hol vagytok már ...

Nem kérdezte senki

Elcsitultak már a szelek

Álmomban fölszálltam

Cudar kis világ ez

Mennyi mindent ölelgettem

Csak az a tied

Futunk az idővel

Szeretném feledni

Hullnak az ölembe

Ha majd újra igaz lesz a szó

Mint tépett lomb az öreg fán

Könnyedén szálllok

Nem hiszem, hogy széttörheti

Mint két apró levél

Nyár végi estéken

Szunnyadó csillagok

Nézed-e még...

Rejts el magadban

Te fogd meg majd a kezemet

Nélküled a szél se rezzen

Elviszem hozzád

Milyen rövid a nyár

Nem jöttél el hozzám
Csak veled osztozom
Kötve vagyunk mi már
Terólad álmodom
Ott a messzeségben
Nincs már velem senki

Ezt a csokrot neked szedem
Ott villan az arcod
Vajon merre van már?
Hozzád fordulok most
Óh, te törékeny ...
Mennyi mindent adtál
Öreg fák közt forog

Nem tudom, van-e szebb
Muzsikál a tavasz
Újra itt a tavasz
Nem szólt hozzám ez a nyár
Ólalkodik az ősz
Hullajtja álmait
Kopasz szél fújdogál
Lassan esteledik
Hajnalodik már

**EDDIG MEGJELENT
VERSKÖTETEIM**

Miért mondod?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti Könyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003

Őszi fények

Debrecen, 2004

Tépázott gyönyörben

Bényi Árpád rajzaival

Debrecen, 2005

Égig érő puha csendben

László Ákos rajzaival

Debrecen, 2005

Lassan hull a hervadás

Cs. Uhrin Tibor rajzaival

Debrecen, 2005

Csak a harmat kacag

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

Nyárvégi estéken

Bényi Árpád, László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

A vers mindenkire szól, mindenkinek mond valamit, mert a vers annyiféle, ahányan olvassák.

Hogy kinek mi tetszik, vagy kinek miért tetszik egy költemény, az majdnem mindegy.

A fontos az, hogy valami megragadja, hogy a vers kapcsolatot teremtsen az olvasó érzéseivel, hogy otthonra találjon az olvasó szívében.

Ebben a kis kötetben is láthatjuk, hogy egy versnek többféle értelmezési, ábrázolási lehetősége van. Ugyanakkor egyetlen érzésből vagy hangulatból is számtalan vers születhet.

